

Sygn. akt: I C 44/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Agnieszka Wysmyk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 44/21

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko pozwanej M. D. o zapłatę kwoty 14.879,10 złotych obejmującą kwotę 12.943,42 złotych tytułem niespłaconej należności z umowy pożyczki z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.935,68 złotych tytułem odsetek umownych za opóźnienie w spłacie rat umowy (...), za okres od dnia 23 stycznia 2019 roku do dnia 8 stycznia 2021 roku, a nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że strony zawarły w dniu 21 stycznia 2019 roku umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z postanowieniami tej umowy na łączne zobowiązanie do spłaty składa się kwota pożyczki netto 8.625,00 złotych, w tym kwota 225,00 złotych przekazana zgodnie z dyspozycją klienta wskazaną w umowie pożyczki na opłacenie składki za przystąpienie do grupowego ubezpieczenia bezpośrednio na rachunek bankowy agenta ubezpieczeniowego, opłata przygotowawcza w wysokości 40,00 złotych, prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 4.077,49 złotych,

wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat w wysokości 1.747,51 złotych oraz odsetki umowne w wysokości 1.077,91 złotych. Powód podkreślił, że przekazał pozwanemu kwotę pożyczki zgodnie z dyspozycją zawartą we wniosku o pożyczkę, jak również, że łączne zobowiązanie do spłaty wynikające z umowy pożyczki nr (...) oraz wszystkich wybranych przez klienta dodatkowych świadczeń wynosiło 15.567,91 złotych.

Powód podniósł nadto, że w związku z nieterminową spłatą rat pożyczki przez pozwanego, naliczył on odsetki od przeterminowanego zadłużenia za okres od dnia 23 stycznia 2019 roku do dnia 8 stycznia 2021 roku. Kwota naliczonych odsetek za opóźnienie łącznie wyniosła kwotę 1.935,68 złotych.

Powód zaznaczył również, że pozwany dokonał wpłat na poczet zobowiązania w łącznej wysokości 1.593,00 złotych. Kwota ta została zaliczona w wysokości 1.303,80 złotych na poczet spłaty kapitału, w który wlicza się kwotę netto pożyczki, prowizji za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat) oraz odsetki umowne w wysokości 289,20 złotych. Ponadto podkreślił, że w związku z wypowiedzeniem umowy przed okresem, na który pożyczka została zawarta saldo zadłużenia zostało pomniejszone o nienależne w części kwoty z tytułu odsetek umownych w wysokości 352,76 złotych, wynagrodzenia z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat w wysokości 678,73 złotych uwzględniającej niewykorzystany okres świadczenia usługi.

Według stanu na dzień wniesienia pozwu, po uwzględnieniu wszystkich dokonanych przez pozwanego wpłat oraz po potrąceniu nienależnych kosztów, do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy nr (...), pozostaje kwota łączna w wysokości 14.879,10 złotych, w skład której wchodzi kwota kapitału pozostałego do spłaty w wysokości 12.507,47 złotych, należnych odsetek umownych w wysokości 435,95 złotych oraz należnych odsetek za opóźnienie w spłatach rat w wysokości 1.935,68 złotych.

Pozwana – M. D. nie złożyła odpowiedzi na pozew, jak również prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2018 roku pozwana M. D. złożyła do powoda wniosek o pożyczkę, wnioskując o kwotę 2.500,00 złotych. W tym samym dniu pozwana M. D. zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki pieniężnej „Pożyczka wynajmowana” nr (...). Czas obowiązywania pożyczki wynosił 5 miesięcy od dnia zawarcia umowy i w tym czasie pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki w 5 miesięcznych ratach, każda płatna do dnia 7 każdego miesiąca. Przy czym wysokość pierwszych czterech rat pożyczki wynosiła kwotę 125,00 złotych, zaś ostatniej raty kwotę 2.625,00 złotych.

Pozwana M. D. otrzymała od powoda kwotę 2.500,00 złotych.

Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta wynosiła 3.125 złotych i obejmowała kwotę wypłaconej pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki w łącznej wysokości 625,00 złotych. Całkowity koszt pożyczki stanowił natomiast sumę prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 585,00 złotych oraz opłatę przygotowawczą w wysokości 40,00 złotych.

przyznane, nadto dowód: wniosek o pożyczkę k. 19 – 20v, umowa pożyczki z dnia 7 sierpnia 2018 roku k. 17 – 18v.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził wierzytelności z niespłaconej umowy pożyczki z dnia 7 sierpnia 2018 roku, nr (...).

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej, nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwana – M. D. nie złożyła odpowiedzi na pozew, jak również prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę pożyczki z dnia 7 sierpnia 2018 roku, nr (...). Analiza treści postanowień tej umowy prowadzi do wniosku, że nie koreluje ona z treścią uzasadnienia pozwu zarówno w zakresie zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Z uzasadnienia pozwu wynika bowiem, że umowa pożyczki nr (...) została zawarta w dniu 21 stycznia 2019 roku, a nie w dniu 7 sierpnia 2018 roku, a nadto, że na jej podstawie pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki netto w wysokości 8.625,00 złotych, która obejmowała kwotę 225,00 złotych przekazaną zgodnie z dyspozycją klienta wskazaną w umowie pożyczki na opłacenie składki za przystąpienie do grupowego ubezpieczenia bezpośrednio na rachunek bankowy agenta ubezpieczeniowego, opłatę przygotowawczą w wysokości 40,00 złotych, prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 4.077,49 złotych, wynagrodzenie z tytułu świadczeń w ramach Elastycznego Planu Spłat w wysokości 1.747,51 złotych oraz odsetki umowne w wysokości 1.077,91 złotych.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w toku niniejszego procesu zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa w całości.